

Три песме – Милица Јефтић

БЛИСКА ДАЉИНА

Загрли ме близином,
чак и онда када ниси ту и не брини.
Чувам нашу љубав
као што шкољка чува свој бисер,
јер ништа више немам
од уштеђевине и имовине.

Наша љубав је мој дом.
Четири зида и кров,
топло ћебе кад захладни,
светлост када седим у мраку,
чекајући твој долазак да ми сване.

Пошаљи ми пољупце путем ветра,
јер он једини разуме младе и заљубљене.
Пренеће ми пољупце и поздраве.

ИЗВОР ЉУБАВИ

Трагам за извором
наше љубави
и молим Бога
да ми постави
знакове крај пута
како бих дошла до њега.

Када га нађем,
открићу ти где је.
Слободно сврати.
Напиј се.

А ја ћу молити Бога
да последње капи
утоле твоју жеђ и да ме,
пијући са извора,
можда поново заволиш.

КОЛО ЖИВОТА

Мило моје,
колико год да те боли,
не вапи да узвраћаш дупло.
Данас су на кожи ране,
сутра су већ ожилци,
данас сузе – сутра осмех.
Живот је коло среће
и знај,
вечно се окреће.
Ти си земља плодна,
мило моје,
тебе прате и Сунце и киша.
Данас си семе,
сутра си плод.
А они ће заувек остати штетни,
само један обичан коров
на тој плодној земљи.
И зато,

земљи су потребни
и Сунце и киша,
као што је и теби потребна
и туга и срећа,
да би знао да си жив,
да би знао да си рањив,
да си људско биће
од крви и од меса.
Да си човек.

Пуштај своје корење
дубоко у земљу.
Буди стабилан на тлу.
Расти.
Понекад и падај,
па чак и увени,
да би опет са првим пролећем
изнова процветао.

(2001)